

844 καὶ μὴ πρὸς ὄργην θερμότης κότιω γργρφ. καὶ ἐκδότηαι.
καὶ μὴ πρὸς ὄργην¹ θερμότης ποτῶ Blaydes

Ὁ Bl. τῷ 1889 ἐνδοιάσας ὡς πρὸς τὴν φράσιν τοῦ ποιητοῦ τῆς 1902 ἐν τοῖς κριτικοῖς ὑπομνήμασιν μεταβάλλει τὸ κότιω εἰς «ποτῶ» καὶ παραβάλλει τὸ Εὐριπίδειον (Κύκλ. 145) «σπλάγγν' ἐθέρμαινον ποτῶ» καὶ (Ἦλ. 402) γὰρ θερμανόμεσθα καρδίαν.

Διὸ καὶ ὁ Naber μεταβάλλει τὸ τοῦ κωμικοῦ θερμότης εἰς θερμῆν, ἐπειδὴ καὶ παρὰ τῷ Εὐριπίδῃ ὑπάρχει ὁ μέσος τύπος τοῦ ῥήματος.

Ἄλλ' ἡ γνώμη τοῦ Blaydes δὲν φαίνεται εὐστοχος· διότι ὁ Αἰσχύλος ἐνταῦθα δὲν ἦτο ἐν συμποσίῳ ὡς πρὸς δὲ τὴν φράσιν πρὸλ. καὶ τὸν 1006 στῆχ. τοῦ κωμικοῦ, ἐν ᾧ ὁ αὐτὸς Αἰσχύλος λέγει:

θυμοῦμαι καὶ μου τὰ σπλάγγνα ἀγανακτεῖ.

Περὶ δὲ τῆς διαφορᾶς τῶν λ. ὄργη, θυμός, χόλος, μῆνις, κότος ὁ Σχολιαστὴς αὐτόθι διδάσκει τάδε:

ὄργη, ἐπιθυμία τιμωρίας τοῦ ἡδίκηκένοι δοκοῦντος ἢ λύπη μεθ' ὑπολήψεως τοῦ ὀλιγωρεῖσθαι·

θυμός, ζῆσις τοῦ περὶ τὴν καρδίαν κίματος δι' ὄρεξιν ἀντιλυπῆσεως κινούμενος ἢ ὄργη ἐναρχομένη·

χόλος, ὄργη διοιδουσα·

μῆνις, ὄργη εἰς παλαίωσιν ἀποτιθεμένη·

κότος, ὄργη θυμὸν ἐπιτηρούσα· Πρὸλ. καὶ Ἦλ. Α 81-82.

Εἰ περ γάρ τε χολὸν καὶ αὐτῆμαρ καταπέψει,

ἀλλά τε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον ὄφρα τελέσση.

578 ἀλλ' εἰμ' ἐπὶ τὸν Κλέων' ὅς αὐτοῦ τήμερον

ἐκπηγιεῖται ταῦτα προσκαλούμενος·

ἐκπηγιεῖται, ἐξειλήσει εἰς πηνίον· Σχολιαστ. καὶ Εὐστάθ. 1421, 64 «πηνίον-μίτος καὶ ἐκπηγιεῖται=μηρούσεται»· πλημμελῶς ἀμφότερα γραπτέον τὸ μὲν τοῦ Σχολιαστοῦ «ἐκπηγιεῖται, ἐξειλήσει ὡς ἐκ πηνίου, (E IC=EK), τὸ δὲ τοῦ Εὐσταθίου ἐκπηγιεῖται=ἐκμηρούσεται· διότι πήνη μὲν ὁ μίτος, πηνίον δὲ τὸ καλάμιον ἢ ὁ ἄτρακτος, εἰδὼν εἰλεῖται ἢ πήνη, ⁽¹⁾ ἢ κρόκη ἢ ὁ μίτος· καὶ πηνίζω, πηνίζομαι·

¹ Ἐπειδὴ τὸ πήνη καὶ μίτος συνωνυμοῦσιν, ἐντεῦθεν καὶ τὰ σύνθετα εἰμίτος πλάγ, καὶ εὔπηνος ὕρη, πολύπηνος καὶ πολύμιτος, λεπτόμιτος καὶ λεπτόπηνος, πήνη-πηνίζομαι καὶ μῆρινθος-μηρούομαι

=εϊλέω, τυλίσσω τήν πήγην ἢ τόν μίτον περὶ τὸ πηγνίον ἢ τὸ καλάμιον (μασοῦρι); ἐκπηγνίζομαι δὲ=ἐξέλκω τι ἐκ τοῦ πηγνίου καὶ μεταφορικῶς ποιῶ τινα ἐξεμεῖν ἢ ἐξερᾶν τὰ ὅσα κατέφαγεν· πρβλ. «Σφηξὶ 609 καὶ παππίζουσ' ἅμα τῇ γλώττῃ, τὸ τριώβολον ἐκκλαμαῖται: (ὡσεὶ διὰ τοῦ καλάμου τοῦ ἄλιευτικοῦ) ἐξαιρεῖ ἀντίθετ. ἐγκάπτειν τὰ κέρματα) καὶ Ἰππ. 1147 ἔπειτα ἀναγκάζω πάλιν ἐξεμεῖν ἅττ' ἂν κεκλόφωσί μοι κημὸν καταρηλῶν (τὴν μήλην καθιεῖς πρὸς τὸ ἔμετον προκαλέσαι).

Πρὸς τὸ πηγνίζω-ἐκπηγνίζω, πρβλ. εϊλέω-ἐξεϊλέω, ἐλίσσω-ἐξελίσσω, τυλίσσω-ἐκτυλίσσω, τολυπεύω-ἐκτολυπεύω, μηρύομαι-ἐκμηρύω, ἐν οἷς τὰ σύνθετα σημαίνουσι τὸ ἐναντίον τῶν ἀπλῶν. Ἐπειδὴ δὲ τὴν ἐν τοῖς τοιούτοις ἐννοίαν τῆς ἐκ ὀηλοῖ καὶ ἢ πρόθεσις ἀνά, συνωνυμοῦσι τὰ ἐκπηγνίζω καὶ ἀναπηγνίζω, ἐξελίσσω καὶ ἀνελίσσω, ἐκπτύσσω καὶ ἀναπτύσσω, ἐκμηρύω καὶ ἀναμηρύω, ἅτινα ὀηλοῦσι τὸ ἐναντίον τῶν ἀπλῶν, ὡς καὶ τὸ ἀνακλώθω εἶνε ἀντίθ. τῷ κλώθω (τὰ πραχθέντα οὐδὲ Κλωθῶ ἂν εἴη ἀνακλώσειεν οὐδὲ Ἄτροπος μετατρέψειεν· Λουκ. ἱστ. συγγρ. 38, Μοιρῶν πῆμ' ἀνέκλωσαν Μοῦσαι· Ἐπιγρ.) πρβλ. καὶ τὸ ἀναλύω-ἀλλύω-ἐξαναλύω ἀντίθ. τῷ ὑφαίνειν.

347 λύπας/χρονίους τ' ἐτῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς χργρφ. ἐκδύται
χρονίων γυίων ἢ γούτων Reisk.

λύπας/χρονίους τ' ἀλγῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς Kock

λύπας/χρονίους τ' ἰνῶν παλαιῶν ἐνιαυτούς Naber

λύπας/χρονίων ἀτῶν παλαιούς τ' ἐνιαυτούς Dawes

Ἐπὲρ τῆς τελευταίας διορθώσεως πρβλ. καὶ Σοφ. Οἰδ. Τ. 819 κακῶν ἀνατος· αὕτη καὶ νόημα παρέχει, δι' αὐτῆς δὲ εὐοδοῦται καὶ τὸ μέτρον συμφωνοῦν πρὸς τὸ τῆς στροφῆς ἐν στίχ. 330).

υυ — — — — — υυ — — — — —

Οἱ δὲ δεχόμενοι τὴν τῶν χργρφ. γραφήν ἐρμηνεύουσι τὸ «ἐτῶν ἐνιαυτούς»=ἐτῶν κύκλους, περιδρομάς, περιόδους annorum revolutiones· ἄλλως δὲ διάφορον τὸ Ὀμηρικὸν «ἀλλ' ὅτε δὴ ἔτος ἦλθε περιπλομένων ἐνιαυτῶν, (Ὀδ. Ι, 16)· διὸ καὶ κακῶς αὐτὸ ἐπιγράφεται ὁ Blayd. προσοχῆς δ' ἄξιον μόνον τὸ Πλατωνικόν (Νόμ. 906 C) ἐν ὥραις ἐτῶν καὶ ἐνιαυτῶν. Τὸ δὲ σχόλιον (Σοφ. Τραχ. 824) ἐνιαυτός «ὁ τέλειον ἔχων τὸ δωδεκάμηνον» ὅπερ ἐπάγονται τῶν ἐρμηνευστικῶν τινες οὐδόλως προάγει τὸ ζήτημα· ἀλλὰ καὶ ἡ ῥήσις τοῦ Διο-

ἑώρου (II, 47 τὸν ἔννεακαιδεκαέτη χρόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων Μέτωνος ἑνιαυτὸν ὀνομάζεσθαι) δὲν δύναται ἔνταῦθα νὰ ληφθῆ ὡς ἄψιν.

Διὸ ἡ εὐφραστάτη διορθωσις τοῦ Dawes ἀναμφισβητήτως εἶνε προτιμητέα καὶ ἀπορεῖ τις διατιοῖ ἐκδόται ὀλιγώρησαν αὐτῆς, ἥτις καὶ νόημα παρέχει ἄριστον καὶ τὸ μέτρον εὐοδοῖ, ὅπερ διὰ τῆς τῶν χργρφ. χωλαίνει.

Θῶς ἐδίδασκα λεπτῶν τε κανόνων εἰσβολὰς ἐπῶν τε γωνιασμοὺς (λέγει ὁ Εὐριπίδης) — γωνιασμούς, πλαγιασμούς, ἀπάτας, ἀποφυγὰς καὶ ἀπαγωγὰς Σχολ. Rutherford. Blayd.

γωνιασμοὺς inflexiones angulares Blaydes

ὁ δὲ Von Leeuwen σιγᾶ ὡς καὶ ὁ Kock.

γωνιασμός, angulus concurrentium parietum, τοίχων συμβολῆ ἐγγώνιος Θησ. καὶ γωνιάζω, in anguli formam redigo. flecto Θησ.

Ἄλλ' ἔνταῦθα τὸ «γωνιασμός ἐπῶν» προφανῶς ἔχει ἄλλην σημασίαν καὶ παραπλήσιον τούτου εἶνε τὸ τοῦ Πλάτωνος ἐν Φιλήδῳ ἡ τοῖς κανόσι καὶ γωνίαις — ἡ λ. γωνιασμός γίνεται παρὰ τὸ γωνιάζω, ὅπερ σημαίνει α' εἰς γωνίαν σχηματίζω. Ἡρωδίων. Ἐπιμ. 17.

β' τῆ γωνία (= τῷ γωνιομέτρῳ, τῷ ἐργαλείῳ τοῦ τέκτονος ἢ λιθουργοῦ) ρυθμίζω, κατασκευάζω ῥυθμικῶς καὶ τεχνηέντως ὥστε καὶ γωνιασμός, ἡ διὰ τοῦ γωνιομέτρου ρύθμισις καὶ φιλοτέχνησις τῶν λίθων καὶ μεταφορ. ἐπὶ τῶν ἐπῶν· διὸ καὶ Ἀρποκρατίων ἐν λ. ἐπῶν γωνιασμοί, ἡ τῶν πείχων κατασκευὴ διὰ τοῦ γωνιομέτρου ἦτοι λίαν τεχνικῶς. Καὶ νῦν δὲ οἱ λιθοξόοι ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας λέγουσι «γωνιάζω τὸ ἀγκωνάρι δηλ. τὸν γωνιαῖον λίθον, καὶ τὸ γωνίασμα τοῦ ἀγκωναριοῦ, καὶ ἀγωνιάστον τὸ ἀγκωνάρι ἢ παραγωνιασμένον καὶ παράγωνον ἦτοι κακῶς γωνιασθέν· πρόβλ. πρὸς τούτοις καὶ τὰ τῶν ἀρχαίων εὐγώνιος, ὁ ἔχων τὰς γωνίας κανονικάς, καὶ τὸ ἀφηρημένον ἢ εὐγωνία, ἡ τῶν γωνιῶν κανονικότης. Καὶ ἐπειδὴ ὁ λόγος περὶ γωνίας σημειωτέον. ὅτι νῦν ὑπὸ τοῦ λαοῦ λέγεται γωνιῶν=καὶ ἡ ἐστία, καὶ φωιογωνιά, ἔνθα ἡ φωτιά, ἡ πυρὰ ἀνάπτεται. πρὸς δὲ ἡ πασιτρογωνιά καὶ παραγώνι.

1273 εὐφραμίτε, μελισσονόμοι, δόμον Ἀρτέμιδος... ἀγειν χργρφ.

vulg., ἢν γραφήν οἱ ἐκδῶται πειρώμενοι νὰ ὑποστηρίξωσιν ἐπάγονται τὴν φράσιν τοῦ Πινδάρου (Πυθ. Δ', 108) Δέλφεις μέλισσα (ἢ Πυθία) καὶ τὴν τοῦ Σχολιαστοῦ «ὅτι πὰς περὶ τὰ θεῖα μύστιδας καὶ μελίσσας» φησὶν ἐτέρωθι ὁ αὐτὸς ποιητής· ἀλλ' ἀνήνυτος καὶ ἀνόνητος προσπάθει· τὸ δὲ ὀρθὸν ἴσως οὕτως ἔχει· παρὰ τῷ Σχολιαστῇ τοῦ κωμικοῦ ἀναγινώσκωμεν αὐτόθι· «μελισσονόμοι ὡς πολισσονόμοι, οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως ἢ οἰκοῦντες ἐν τῇ πόλει» χργρφ. R ἐκδ. Rutherford. Ἀλλ' ἡ γραφή αὕτη φαίνεται τετραγαμμένη· ὁ δὲ Σχολιαστὴς καθ' ἡμᾶς ἀνεγίνωσκεν «πολισσονόμοι» ἐν τῷ κειμένῳ τοῦ κωμικοῦ καὶ τοῦτο θέλων νὰ ἐρμηνεύσῃ, ἴσως ἔγραψε· «πολισσονόμοι (ἐσχημάτισται) ὡς μελισσονόμοι (καὶ οὐχὶ ὡς παρ' ὀθῆνι «μελισσονόμοι ὡς πολισσονόμοι) οἱ διανέμοντες τὰ τῆς πόλεως ἢ οἰκοῦντες (χρ. οἰκοῦντες) ἐν τῇ πόλει»· διότι τὸ πολισσονόμοι ἐγένετο κατὰ τὸ μελισσονόμοι, οὐχὶ δὲ καὶ τὰνάπαλιν σημεῖται δὲ τὸ πολισσονόμοι ὅ,τι καὶ τὸ ἀστυνόμοι·

1244 ἀπολεῖς ἐρεῖ γάρ... χργρφ. τινα, Kock, Bergk Meinek.

ἀπολεῖ σ' ἐρεῖ γάρ... χργρφ. πολλὰ Dind. Th. Vels.

ὀρθότερον τὸ β' καὶ νοητέον ὡς ὑποκείμενον τοῦ ἀπολεῖ τὸ ληκύθειον... ὅπερ εἶπε καὶ τοῦ ἐρεῖ ὑποκείμ. ἢ ἀπλῶς ἢ λήκυθος· καὶ πρὸς λ. στίχ. 1227—8 ἀποπρίω τὴν λήκυθον ἵνα μὴ διακναίση τοὺς προλόγους ἡμῶν.

507 πλακοῦντας ὥπτα κολλάβους τε· Τὸ λεξ. τοῦ Liddell εἶδος τι of Cake or roll καὶ τὸ Κωνσταντινίδειον «κόλλαθος εἶδος πλακοῦντίου ἢ ζυμαρικοῦ» καὶ παραπέμπουσιν εἰς Ἀριστοφ. Βατρ. 507 ἦτοι εἰς τὸ ἡμέτερον χωρίον. ἐνθα ὁ κωμικὸς ἔχων «πλακοῦντας ὥπτα καὶ κολλάβους» προφανῶς διδάσκει ὅτι οἱ κόλλαβοί εἰσι διάφοροι τῶν πλακοῦντων· τὸ ὀρθὸν δὲ διδάσκει ὁ Σχολιαστὴς τοῦ κωμικοῦ γράφων αὐτόθι· «κολλάβους λέγει τοὺς ἄρτους, τοὺς ἐοικότες τῇν πλάσιν τοῖς κολλάθοις τῆς κιθάρης... φασὶ δὲ κολλάθους καὶ τὰ τῆς μουσικῆς ἰδιωτικῶς λεγόμενα καβάλια· ἐκδ. Rutherford καὶ Blaydes· ὁ μακρὸς ἄρα καὶ στρογγύλος ἄρτος, ὡς ὁμοιάζων τὸ σχῆμα πρὸς τοὺς κόλλοπας τῆς κιθάρης (ἢ καλουμένην φρατζόλα) ἐκκαλεῖτο κόλλαθος· ἠσθίετο δὲ ὁ ἄρτος οὗτος χλιαρὸς ἢ θερμὸς καὶ εἶχε τὸ χρῶμα

τοῦ γάλακτος (πρὸλ. Ἀποσπ. τοῦ κωμικοῦ 421 κολλιάδων γλιερῶν καὶ Φιλύλλ. κωμ. Π 858 γαλακτοχρῶτες κόλλαβοι θερμοί). Πρὸλ. καὶ Εὐστάθ. 1915, 7 «κόλλωψ ὁ τοῖς ὕστερον κόλλιαδος, δι' οὗ ἐντείνονται αἱ χορδαί» καὶ Φρόνιγ· «κολλάβους, τοὺς ἐν τῇ κιθάρα ἢ μὲν ἄλλη διάλεκτος λέγει, σὺ δὲ ὡς Ἀθηναῖος λέγε κόλλοπας· κόλλοπες δὲ οἱ πασσαλίσκοι, ἐξ ὧν ἐξάπτονται αἱ χορδαὶ καὶ κείνται ἐν τῷ πῆχει τῆς κιθάρας, τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια».

886 Δίμητερ, ἢ Ἡρέψασχ... ἐνθα ὁ Σχολιαστῆς,

παρ' ὅσον Ἐλευσίνιος τῶν δήμων ἦν Αἰσχύλος· χργρφ.

* Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ἦν Rutherford. Σχολ.

* » » Ἐλευσίνιος τὸν δῆμον ἦν Blaydes καὶ ἐν στίχ. 86.

Ξενοκλῆς... φύλου μὲν πατρός, τῶν δὲ δήμων Χολαργεύς· χργρφ.

» » » τὸν δὲ δῆμον· Blayd. Comment.

Οὕτω δὲ ἐκάτερος τῶν ἐκδοτῶν ἐφθειραν τὴν ὀρθὴν γραφήν, ἣν τὰ χργρφ. ἀπέδωκαν· ὅτι δὲ ἡ κατὰ γενικὴν γραφή εἶνε ἡ ὀρθή, ἀπέδειξεν ὁ αἰμίμηστος Κόντος (ἐν Ἀθηναῖς Τόμ. Δ' 157 καὶ Γ', 537) δι' ἄλλων τε πολλῶν καὶ μάλιστα διὰ τῆς παρ' Ἀριστοτέλει (Ἀθην. Πολιτ. κεφ. 55) ῥήσεως «πόθεν τῶν δήμων» (πρὸλ. καὶ «τῶν δήμων Ἀλωπεκῆθεν, πόθεν τῶν πόλεων, εἰς ἃς ἀφικνεῖ Πλάτ. Ἰππ. Μείζ. 283 B)· τέλος δ' ἐπεκύρωσε καὶ δι' ἐπιγραφῆς «τῶν δήμων Ἀχαρνεύς»· Ἀρχ. Ἐφ. 1895 σελ. 107.

Τούτοις δὲ προσθετέον ἦδη, καὶ τόδε· «οἱ δὲ λαχόντες θεσμοθέται ὑπὸ τῆς βουλῆς δοκιμάζονται, ἐρωτώμενοι, τίνες αὐτῶν πατέρες, ὁμοίως καὶ δήμων τίνων εἰσίν...» Lex Cantabr 670.14)

Σημειωτέον δ' ἔτι καὶ τὰς ἐξῆς ἐπιγραφάς.

Καλλίας Καλλιᾶδου φυλῆς Ἀντιοχίδος, δήμου Αἰγιαλέως,

Ἀριστοτέλης Λυσιμαχίδου, δήμου Κεϊριαδῶν, φυλῆς Ἰπποθωντίδος

Σωκράτης Ἀλκαμένους, δήμου Φλυέων, Φυλῆς Ἰπτολεμαΐδος (1)

651. ὁπόθ' Ἡράκλεια τῶν Διομείους γίγνεται χργρφ. καὶ ἐκδότηι γρ. ὁπόθ' Ἡράκλεια τῶν Διομεία γίγνεται.

(1) Jahresheften des Oesterr. Archeologischen Institutes XIV. MCMX1 σελ. 251, 252, 254 εἰσι δὲ αἱ ἐπιγραφαὶ τῶν ἐτῶν 274, 297 καὶ 443 π.Χ.

ὀπόθ' Ἡράκλεια τὰν Διομείων γίγνεται=Διομέων

ὀπόθ' Ἡράκλεια τὰν Διομεῦσι γίγνεται.

Καὶ Ἡράκλεια μὲν εἰσιν ἢ πρὸς τιμὴν τοῦ Ἡρακλέους ἑορτὴ ἀλλὰ τί σημαίνει τὰν Διομείους; ὁ Βλαυδὸς σημειοῦται τὰ Διόμεια, δῆμος τῆς Ἀττικῆς, ἐπαγόμενος μάρτυρα Στέφανον τὸν Βυζάντιον γράφοντα:

«Διόμεια οὐδετέρως δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς...»⁽¹⁾

Ἄλλὰ ταῦτα ψευδῆ, τὸ δὲ ἀληθές τόδε:

Διομος μὲν ἦτο ὁ ἦρωρ.

Διόμεια⁽²⁾ δὲ οὐδετέρως ἢ πρὸς τιμὴν αὐτοῦ ἑορτὴ.

Διόμεια⁽³⁾ δὲ θηλυκῶς ὁ δῆμος καὶ.

Διομεὺς δὲ δημότης (καὶ οὐχὶ Διόμειος) ὡς Δεκέλεια - λεύς, Ἐρίκεια - κεύς, Πλώθεια - θεύς, Τρινέμεικ - μεύς, Εὐωνόμεια - μεύς· ὁ δημότης πρὸς τούτοις λέγεται Διομειεύς καὶ Διομεεύς, ὡς Δεκελειεύς - λεεύς, Ἐρικειεύς - κεύς Πλωθειεύς - θεεύς, Τριγεμειεύς - εεύς, καὶ

α' Διομεὺς πρόλ. Ross δῆμοι τῆς Ἀττικῆς Νο 1 Διομεεύς, Νο 12 Ἰέρων Διομεὺς ὡσαύτως παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ σελ. 260 καὶ 214 Διομέων Ἡράκλειον ἔτι δὲ καὶ ὁ Ἡσύχιος «Διομειῖς» ὁ δὲ Dindorf ἐν τῷ Θησαυρῷ νομίζει γραπτέον Διομειεῖς ἀλλ' ἡ ἀξίωσις ἤδη φαίνεται ὑπερβολικῆ.

β' Διομεεύς πρόλ. Ross Νο 69 σελ. 67 Ἐπιγένης Μικίωνος Διομεεύς CIA, II, 247,13 τοῦ 306 π. X. 263,11 τοῦ 303, 3264 B, τοῦ 279 π. X. (*) Διομεεύς Πλούτ. Β' 852,1 ἔκδ. Βερναρδάκη.

(1) Στεφ. Βυζ. Διόμεια οὐδετέρως δῆμος τῆς Αἰγηίδος φυλῆς. Ἡρακλῆς γὰρ ἐπιξενωθείς παρὰ Κολλύτιῳ ἠράσθη Διόμου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ οὐ ἀποθεω...» ἐνθα τὸ κείμενον τεταραγμένον φαίνεται· τὸ δὲ ὕγιες ἤθελεν εἶναι Διόμεια, δῆμος τῆς Αἰγ. φυλ. καὶ Διόμεια οὐδετέρως ἑορτὴ τοῦ Διόμου· Ἡρακλῆς...ἠράσθη Διόμου...οὐ ἀποθεωθέντο, ἤγεται ἑορτὴ τὰ Διόμεια.

(2) Τὰ Διόμεια ἑορτὴ τοῦ Διόμου... Ἡρωδιαν. Α' 374,8. Τὰ τῶν ἑορτῶν ὀνόματα διὰ τοῦ ε γράφεται, ὅλον Ἀπατούρια, Βουφόνια, Διάσια, Θεοδοφία κλπ. πλὴν τοῦ Αἰάκεια, Δημίτρεια, Διόμεια· Β' 460 σημ.

(3) Οὐδεμιάς προσοχῆς ἔξια, ὅσα διδάσκει Ε. Μ. Διομειαλαζόνας τοὺς ὑπερηφάνους εἶπεν Ἀριστοφάνης, ἀπὸ τῆς Διομαίας, πάγου τῆς Ἀττικῆς, ὅπου ἠλαζόνευαν οἱ ἐκεῖ ἐνοικοῦντες. Διομος ὄνομα κύριον, ἀφ' οὗ Διομιάς ἑορτὴ παρὰ τὴν Διὸς γενικήν. Διομος, ὡς ἀνδρός-ἀνδρόμειος· πλημμελῆ δὲ καὶ ὅσα ὁ Εὐστάθιος λέγει περὶ τοῦ Ἡρακλῆς-εἰος τὰ Ἡράκλεια καὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ Διομεὺς Ζεὺς-Διομέως! τὰ Διόμεια!

* Meisterhans σελ. 42 σημ. 260.

γ' Διομειεύς CIA, IV, 2,50 B,4 τοῦ 373 π. X. CIA, II 493,4 τοῦ 300 π. X. (5)

καὶ Διομεῖες ἐν ἐπιγραφῇ ἀνευρεθείση ὑπὸ τοῦ Ross (τῷ 1832 ὑπ' ἀρ. 5 σελ. 20) ἐν ἣ στεφانوῦνται ὑπὸ τοῦ δήμου οἱ διατιηταὶ ἐπὶ Ἀντικλέους ἀρχοντος τῷ 325 π. X. (113,4) Ὀλυμπ.)

Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ φερεται ὁ τύπος Διομεῖες. ὡσαύτως Ἰκαριεῖες· ἀλλ' ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ εὔρηται παραδόξως πῶς ποικιλία τύπων τῶν εἰς εὐς δημοτικῶν ὀνομάτων ἴτιοι

Διομεῖες, Ἰκαριεῖες. — Ἀλαιέες, Ἐρχιέες, Ἀχαρνέες, Εὐωνυμέες, Κολλυτέες, Λαμπτρέες, Πιλληγέες, Φλυέες, Χολαργέες· Ἀλλὰ καὶ Αἰγικιεῖς, Αἰζωνεῖς, Ἀλαιεῖς Ἐστιαιεῖς, Κηφισιεῖς, Λευκονοεῖς, Μελιτεῖς, Πικινηεῖς, Πειραιεῖς, Σουνηεῖς, Φιληγρεῖς. Ἐπὶ πᾶσι δὲ καὶ οἱ τύποι Ἀθμονῆες, Ἀζηγιῆς.

Εὐρέθη, πρὸς τούτοις καὶ τύπος Διομαιεύς (=Διομειεύς), ἀλλ' ἡ ἐπιγραφῇ εἶνε τοῦ 3' αἰῶνος μ. X., ὅτε ἡ χρήσις καὶ ἡ ἐκφώνησις τῆς διφθόγγου αι καὶ τοῦ ε συνέπιπτεν. Διὸ ἐν ταῖς τοιαύταις ἐπιγραφαῖς εὔρηται καὶ Ἡφιστος, Πραυιεύς, Κυθαθηγεέων (1) κλπ.

Καὶ τὸ κακὸν τοῦτο παρατείνουσιν ὅτε Herwerden ἐν τῷ Λεξικῷ αὐτοῦ ἀναγράφων τὸν τύπον τοῦτον ὡς ἀξιωμακόμενον καὶ ἡ τοῦ Pauly Wissowa Ἐγκυκλοπαιδεία, ἐν ἣ μνημονεύεται Διομαιεύς. Ἀνεγράφη δὲ καὶ ἐν τῷ CIA ὡς ὀρθὸς τύπος καὶ ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς τοῦ 1' αἰῶνος π. X. εὔρεθείς CIA IV, 2,371 fragm α, 7.

Διομαιεύς· ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἀληθεύει· διότι τὸ ὄνομα ἴτιο ἐλλιπὲς καὶ κακῶς συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἐκδόντος τὴν ἐπιγραφὴν· διότι ἴτιο ...ΑΙΕΥΣ, ἐνθα μᾶλλον ἀρμόζει ΑΛΑΙΕΥΣ. Ἀλαιεύς. (2)

Ὁσαύτως καὶ τὸ ἐν ταῖς Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς σημειούμενον Διόμειος (ἐν Διομείοις οἰκῶν) πλημμελῶς ἔχει, προερχόμενον καὶ τοῦτο ἐκ κακῆς συμπληρώσεως τοῦ ἐκδόντος τὴν ἐπιγραφὴν. Διότι τὸ κείμενον αὐτῆς ἐν CIA 772 B col II, 4 ἔχει

Δ)ΙΟΜΕΙΟΙΚΩΝ   συνεπληρώθη, δὲ Διομειοῖς οἰκῶν
Κ)ΥΔ(ΑΘΗΝΑΙΩ) οἰκῶν   »   » Κυθαθηγαίω »

(*) Meister. αὐτόθι.

(1) Meisterh. σελ. 34.

(2) Meisterh. σελ. 35 σημ. 186

ἐν Λ)ΑΚΙ(ΑΔΩΝ)   »   ἐν Λακριαδῶν οἰκῶν
ἐν Π)ΕΙ(ΡΑΙΕΙ)   »   ἐν Πειραιεῖ   »

Ἄπορον δὲ πῶς ἐπλάσθῃ ἐκεῖνο τὸ Διομείους⁽¹⁾ καὶ διὰ τί νὰ μὴ συμπληρώσωμεν καὶ τὸ α' ἐν Διομεία οἰκῶν, ὡς τὸ β' ἐν Κυδαθηναίῳ (οἰκῶν) καὶ τὸ δ' ἐν Πειραιεῖ (οἰκῶν) : ἢ διὰ τί νὰ μὴ συμπληρώσωμεν ἐν Διομείων (=Διομέων) οἰκῶν ὡς τὸ γ' ἐν Λακριαδῶν οἰκῶν ; Ἡ δὲ πρόθεσις ἐν κατὰ τὰς Ἀττικὰς ἐπιγραφὰς συντάσσεται μετὰ γενικῆς τῶν δημοτικῶν ὀνομάτων τῆς Ἀττικῆς ὡς καὶ ἐν τοῖς ὀνόμασι τῶν ἱερῶν.⁽²⁾ π. χ. ἐν Λακριαδῶν οἰκῶν, ἐν Διονύσου.

Πρὸς τὸ ἐν Διομείων οἰκῶν παραβλητέον καὶ τὴν φράσιν ἐκ Διομείων, ἣν παρέχει ὁ Σχολιαστὴς τοῦ κωμικοῦ ἐν Σφηξί στίχ. 82. καθ' ἣν ὁ Φιλόξενος ἐκωμωδεῖτο ὡς πόρνη, περὶ οὗ ὁ Εὐπολις ἐν Πόλεσιν

ἔστι δὲ τις θήλεια Φιλόξενος ἐκ Διομείων.

Ἐνθα τὸ Διομείων εἶνε γενικὴ τοῦ «οἱ Διομείες (=Διομείς), ὄν τύπον καὶ ἀνωτέρω ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς ταῖς Ἀττικαῖς εἶδομεν.

Πρὸς τὴν ἔκφρασιν δὲ ταύτην τοῦ Σχολιαστοῦ «Φιλόξενος ἐκ Διομείων» πρὸβλ. καὶ — Πικυσχνίος ὁ ἐκ Κεραμέων. — Πλάτ. Πρωταγ. 31D Δ ὁ ἐκ Κόλλης, ὁ ἐκ Κηδῶν, ὁ ἐκ Μυρρινούττης, ὁ ἐξ Οἴου· οἱ τῶν δήμων δὲ τούτων κάτοικοι ἀείποτε περιφραστικῶς ὀνομάζοντο⁽³⁾

Ἐκεῖτο δὲ ὁ δῆμος οὗτος, ἡ Διόμεια, ΒΑ καὶ ἐγγύτατα τῆς πόλεως, προάστιον ἀποτελῶν τοῦ δὲ δήμου τούτου μέρος ἀπετέλει καὶ τὸ γυμνάσιον, τὸ Κυνόσαργες καλούμενον, ἐνθα ὁ Ἡρακλῆς ἐτι-

(1) Εἰς ἰορ δημοτικὰ τῆς Ἀττικῆς εἶσι, Ἄναφλυστος-ἰος, Ἄραφήν-ἰος, Γαργηδτός-ἰος, Ἐλευσίς-ἰνιος, Ἐπικηφισιά-φίσιος, Θορικός-ἰος, Κηττός-ἰος, Κύθηρον-ἰος, Μαραθῶν-ἰος, Πόρος-ἰος, Ποταμός-ἰος, Προβάλινθος-ἰος, Πρόσπαλτα-ἰος, Συπαληττός-ἰος, Σφηττός-ἰος, Τεῖθρας-ἰος, Τρίκόρυθος-ῥύσιος, Θορία-ἰος, Πτελία-ἰος, Φυλῆ-λάσιος. Εἰς ἰος δὲ τὰ ἐξῆς δύο, Ἐρμος-ἰος, καὶ Κόπρος-ἰος, οὗχι δὲ καὶ Διόμεια—ἰος.

(2) Meisterhaus σελ. 214-215 ἢ ἐν μετὰ γενικῆς α' ἐν τοῖς ὀνόμασι τῶν Ἀττικῶν ἱερῶν, οἶον ἐν Πανδίωνος, ἐν Διονύσου μητρῆς, ἐν Ἄγρας· β' ἐν τοῖς ὀνόμασι τῶν Ἀττικῶν δήμων, οἶον ἐν Δημοτικωνιδῶν οἰκῶν, οἰκοῦσα ἐν Ἡφαιστιαδῶν, ἐν Θυματαδῶν, ἐν Κεῖριαδῶν — χωρίον ἐν Κοθωκιδῶν, ἐν Κυδαντιδῶν, οἰκῶν ἐν Σκαμδωνιδῶν, ἐν τῷ Ἡρακλίῳ ἐν Χολαργέων (τοῦ ἰου αἰῶνος π. Χ.)

(3) Πρὸβλ. καὶ Meist. σελ. 105—109· ἐκ Βερενικιδῶν, ἐκ Βηρσιείων, ἐκ Γαργητιῶν, ἐκ Δαιδαλιδῶν, ἐκ Δειραδιωδῶν, ἐκ Λαμπρύνων, ἐκ Λακριαδῶν, ἐκ Λευκονορέων, ἐκ Μαραθωνίων, ἐκ Μελιτέων, ἐκ Πειραιέων, ἐκ Συπαληττίων.

μάτο ὡς προστάτης τῶν νόθων· ὁ ἦρωσ οὗτος ἐτιμᾶτο καὶ ἐν ἄλλοις δῆμοις τῆς Ἀττικῆς, ὡς ἐν Μαραθῶνι καὶ Μελίτῃ, ἀλλ' οὐδαμοῦ ἡ ἑορτὴ αὐτοῦ ἐλάμβανε τόσην φαιδρότητα καὶ λαμπρότητα, ὅσην ἐν Διομείᾳ διὰ τὰς χαριτολογίας τῶν περιωνύμων ἐξήκοντα γελωτοποιῶν.¹ τούτων δὲ τὰ γελοῖα ἐφημίζοντο καὶ ἐξω τῆς Ἀττικῆς, ὁ δὲ βασιλεὺς τῆς Μακεδονίας Φίλιππος ἐπέμπευ ἱκανὰ κέρματα εἰς τινὰς καὶ προσέταττεν, ἵνα συλλέγοντες ταῦτα ἀποπέλλωσιν αὐτῷ. (2) Γινώσκωμεν πρὸς τούτους, ὅτι καὶ λίαν ἀλαζονικῶς εἶχον οἱ τοῦ δήμου τούτου κάτοικοι διὰ καὶ παίξων ὁ κωμικὸς Διομειαλιζόνας (3) καλεῖ.

Διομηῆς πύλη, πρὸς τούτοις μνημονεύεται παρ' Ἡσυχίου. (4) Ἐτι δὲ ἡ Διομεία, ἡ Κολλυτιὸς καὶ ἡ Μελίτι, συνδυάζονται ὑπὸ τοῦ Πλουτάρχου (5) ὡς γειτνιαζόντες ἀλλήλοις δῆμοι· ἱστορεῖται δὲ μάλιστα ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐκ Μελίτης μετόκησαν εἰς τὴν Διομείαν πολλοὶ καὶ πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ μετοικισμοῦ ἐτέλουν κατὰ μῆνα Μεταγειτνιώνα καὶ θυσίαν ἐπιώνυμον, τὰ Μεταγειτνία ἦτοί τὰ Μετοίκια.

Διομέων ὀνόματα κύρια ἀναγράφονται ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ Kirchner συνταχθείσῃ Ἀττικῇ προσωπογραφίᾳ πολλά. Τέλος δὲ σημειωτέον,

(1) Ἀθήναιος 640 Δ. Πλήθος δ' ἦν ἐν Ἀθήναις γελωτοποιῶν· ἐν γούν τῷ Διομείων Ἡρακλείῳ συνελέγοντο ἐξήκοντα ὄντες τὸν ἀριθμὸν καὶ ἐν τῇ πόλει δὲ ὠνομάζοντο «οἱ ἐξήκοντα ταῦτα εἶπον» καὶ «ἀπὸ τῶν ἐξήκοντα ἔρχομαι»· τοσαύτη δ' αὐτῶν δοξα τῆς βραθυμίας ἐγένετο, ὡς καὶ Φίλιππον ἀκούσαντα τὸν Μακεδόνα πέμψαι αὐτοῖς τάλαντον, ἵνα ἐγγραφόμενοι τὰ γελοῖα πέμπωσιν αὐτῷ· πρβλ. καὶ 260 Α. Β.

(2) Καὶ ἐν πολέμῳ δὲ δὲν διεκόπτετο ἡ τελετὴ τῆς ἑορτῆς· ἀλλὰ τότε τὰ Ἡράκλεια ἐτελοῦντο ἐντὸς τῆς πόλεως· πρβλ. Δημ. ΧΙΧ § 86 καὶ 125 «τὰ Ἡράκλεια ἐν ἄστει θύειν ἐφηφιζέσθε»—ἀλλὰ νῦν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν τῶν πολεμίων κατεχόντων τὴν Δελφίαν καὶ τὸν Ὀρωπὸν καὶ τῆς πόλεως ἐν πολιορκίᾳ διατελούσης καὶ ἐν κινδύνῳ, φαίνεται ὅτι ἡ τῶν Ἡρακλείων ἑορτὴ δὲν ἐτελεῖτο διὸ καὶ ὁ Ξενοφίας εἶπε τὸν προκείμενον στίχον. (ἐφρόντισα «ὀπόθ' Ἡράκλεια τὰν Διομείοις γίγνεται».)

(3) Ἀριστοφ. Ἀχαρν. 605 Γερητοθεοδώρους Διομειαλαζόνας «ἐνθα ὁ Σχολ. Γέρητα τὸν φαλακρὸν καὶ Θεόδωρον τὸν Διομείαν (γρ. Διομειᾶ) τὸν δῆμον, (!) ὄντα, ὡς ὠνομάσται οὕτω ἀπὸ τινος Διόμου ὁμοίους καὶ Σουίδας»

(4) Ὁ Dindorf ἐν τῷ Θησαυρῷ παρατηρεῖ, ὅτι ὁ κῶδιξ ἔχει δημιασι· διὸ καὶ νομίζει γραπτέον ἀδημιάς-άδος, διὰ τὸ τὰς δημίας (=δημοσίας γυναί.ας) ἐνταυθα προσστηκέναι· ἀλλ' ἀπίθανον.

(5) Πλουτ. Β' 601 Β οὐδὲ γὰρ Ἀθηναῖοι πάντες κατοικοῦσι Κολλυτιὸν οὐδὲ Κορίνθιοι Κράνειον... ἀρ' οὖν ξένοι καὶ ἀπόλιδές εἰσιν Ἀθηναίων οἱ μεταστάντες ἐκ Μελίτης εἰς Διομίδα (γρ. Διομίδα-Διομείαν), ὅπου καὶ μῆνα Μεταγειτνιώνα καὶ θυσίαν ἐπιώνυμον ἄγουσι τοῦ μετοικισμοῦ, τὰ Μεταγειτνία

ἔτι Διομεύς ἐπιφανέστατος ἐγένετο Φιλήμων ὁ Φιλήμωνος, ὁ κωμικὸς ποιητής.

Ἐκ τῶν εἰρημένων κατὰ δῆλον γίνεται, ὅτι ἐπειδὴ ὁ μὲν δῆμος ἐλέγετο ἢ Διόμεια, ὁ δὲ δημότης Διομειεύς — Διομεεύς καὶ Διομεύς, ὁ τύπος Διόμειος καὶ τὸ ἐν Διομείοις τοῦ Ἀριστοφάνους εἶνε ἐσφαλμένα· ἐκ τούτου δὲ σφαλῆς καὶ ὁ τὴν Ἀττικὴν ἐπιγραφὴν ἐκδοῦς ἀπέσφηλε καὶ τὸν ἀρθρογράφον τῆς Ἐγκυκλοπαιδείας Pauly Wissova ἔστις ἀνέγραψεν, ὅτι ὁ δημότης λέγεται Διομαιεύς καὶ ἐν Διομείοις.

περιλεσχήμεντος, περιλάλητος, περιποίητος. Ἡσύχ.

» » περιβόητος διώρθωσε Pergot, ἣν διόρθωσιν εἰσήγαγεν ὁ Θησ. καὶ ὁ Schmidt 1862, ἀλλὰ τὸ Κωνσταντινίδ. Λεξ. οὐχί.

περιλεσχήμεντος, περιλάλητος περιπίυστος καθ' ἡμᾶς ἀντὶ τοῦ περιποίητος.

τιθηνεύειν τιθηνευόμενος, τρεφόμενος, ἀσκῶν Ἡσύχ.

» τρεφόμενος μαστῶι καθ' ἡμᾶς.

διότι κυρίως τιθηνεύειν = τρέφειν μαστῶ, γαλακτουχεῖν ἢ γαλουχεῖν, τρέφειν ὡς ἢ τιθήνη ἢ τίθη ἤτοι διὰ τοῦ ἰδίου γάλακτος. τῷ μαστῶι πρὸς Ἰλ. Ζ 389.

φέρει δ' ἅμα παῖδα τιθήνη ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσα ἀταλάφρονα.

Συνήθετος τύπος εἶνε τιθηνέω (τιθήνημα — τιθήνησις) πρὸς Ἰλ. ἠγλάζω, τιθεύω.

τροφεύω: ἐν τῷ Λεξ. Κωνσταντινίδου σημειοῦται ὡς μεταγνστ. τύπος τοῦ β. τρέφω ἐκ τῶν Ο' καὶ τοῦ Φίλωνος· ἀλλ' ἐν τοῖς Παπύροις εὐρέθη τροφεύω (τρέφω τινά, ἐπιμελοῦμαι τινος ὡς τροφός) καὶ παρακείμε. τειρόφευκα· ὁ δὲ Π. Βερολίγου (BGU. 6933 σελ. 290) διέσωσε καὶ συμβόλιον τροφοῦ, ἣτις ὁμολογεῖ, ὅτι ἀπέχει ἢ ἀπειλήθη ταῖς ὀφειλόμενα κῦτῆ τροφεῖα· ἔχει δὲ ὁ Π (ὅστις εἶνε τοῦ 50 μ. Χ.) ἐπὶ λέξει ἠδε.

ὁμολογεῖ....(τροφός) ἀπέχειν τὰ τροφεῖα καὶ τὰ ἔλαια καὶ τὸν ἱματισμόν καὶ τὰ ἄλλα, ὅσα καθήκει δίδοσθαι τροφῶ τοῦ τῆς γαλα

κτοτροφίας διετοῦς χρόνου καὶ τιθηνήσεως μηνῶν ἕξ, ὑπὲρ οὗ τειροφρευσε καὶ τεθην κεν αὐτοῦ ἐγγόνου δουλικοῦ ... (ἔνθα συμπληρωτέα) = τεθήλακεν ἢ τετιθήνηκεν ⁽¹⁾.

πρόλ. καὶ P. Crenfell II, 153 ὁμολογῶ τειροφρευκέναι σοι τὸ τέταρτον μέρος τῆς δουλείας

Πρόλ. καὶ P.O. L. 91 ἀπ' Ὁξυρύγγων πόλεως

...ὁμολογῶ ἀπεσγηκέναι παρὰ σοῦ δι' Ἡλιοδώρου... ὄρ. τετρακοσίας οὔσας ὑπὲρ τροφείων καὶ ἐλαίου καὶ ἱματισμοῦ καὶ τῆς ἄλλης δαπάνης πάσης ἐτῶν δύο. ἣν ἐτροφύευσεν ἡ δούλη μου Σαραπίας τὴν θυγατέρα σου Ἐλένην ἣν καὶ παρείληφας ἀτογεγαλακτιομένην καὶ τετευχυσάν πάσης ἐπιμελείας

καὶ BGU τόμ Γ' ἀρ. 859 σελ. 181 δουλικὸν ἐγγονον.. ἐτῶν ὅπερ ἐτρόφυσεν καὶ ἐτιθήνησεν ἡ τοῦ Ἀμμωνίου δούλη.

ὑπολαμβάνειν παρὰ Στράβωνι σελ. 153 ἀναγινώσκομεν «σιταρχεῖται δὲ δὴ ὁ δῆμος καὶ οἱ εὔποροι τοὺς πένητας ὑπολαμβάνουσιν εἶηεναι πατρώω» ἔνθα τὸ ὑπολαμβάνειν σημαίνει ὑποβοηθεῖν, ὑποστηρίξειν πρόλ. Λατ. *suscipere*, Γαλλ. *soutenir*, ἕτις σημασία τοῦ ῥ. δὲν σημειοῦται ἐν τοῖς Λεξικοῖς.

Παρὰ τῷ Γαληνῷ (Τόμ. 19, 694, 4 ἐκδ. Kühn) γράφεται

εἰ δὲ ἀκρτερότης ὀδύνης ἔνθα γραπτέον

» ὀδυνᾶ σε

ἢ » » ὀδυνᾷ

Συχνὸν δὲ τὸ ῥ ὀδυνᾶ τινά καὶ ὀδυνᾶμαι αὐτός.

Γαλην. Τόμ. 19, 707 ἢ δ' οὖν διάγνωσις ἀπὸ τότε σοι γενέσθω γρ. ἢ δ' οὖν διάγνωσις ἀπὸ τῶνδε σοι γενέσθω. Διὸ καὶ ὀλίγη κατωτέρω ἐν σελ. 708 ταῦτα δὲ πάντα προδιασκευάμενος...

Γαλην. 17, B, 629 διατετραμμένων τῶν οὐλῶν *foratis gingivis*

γρ. διατετραμμένων τῶν οὐλῶν.

Συχνὸν παρὰ τῷ Γαληνῷ τὸ ῥ. τιτράω, τίτρημι καὶ τὸ παθητικὸν τίτρομαι καὶ ἡ μετοχ. τιτράμενος.

(1) Ἐπειὰ τὸ τιθηνεῖν τιθήνησις λαμβάνεται γενικῶς ἐπὶ τῆς περιποιήσεως καὶ περιθάλψεως τοῦ παιδὸς ἢ τῆς παιδαγωγείας.

ὅτι δὲ μετοχή τοῦ ἐνεστώτος ἐνταῦθα προσήκει, δηλοῦσι τὰ συμ-
πραξόμενα ἔχοντα ἡδὲ «οἱ πυρετοὶ συμβαίνουσι τοῖς παιδίοις ὀδον-
τορροῦσι...καὶ μάλιστα ὅταν ἀνάγῃ τοὺς κυνόδοντας· εὐλογον δὲ
δήπου, διαιτρηαμμένων τῶν οὐλῶν (foratis gingivis) ὑπὸ τῶν
ἀνιόντων ὀδόντων ταῦτα γίγνεσθαι τὰ συμπτώματα, καθάπερ ὅταν
ἐμπεπαρμένος ἢ σκόλοψ ταρσί· καὶ πλέον γ' ἔστι τὸ κατὰ τοὺς ὀδόν-
τας ἢ τοὺς σκόλοπας τὸ τῆς ἀνίας· οἱ μὲν γὰρ σκόλοπες ἢ τυγάζου-
σαν ἐστηρίγμενοι κατὰ τὸ μόριον ἢ κατ' ἀρχὰς ἐμπεπήγασιν, οἱ δὲ
ὀδόντες ἀεὶ προχωροῦσι τοσοῦτον, ὅσον αὖξονται»

ἀνδροληψία (ἢ ἀνδρολήψιον) : μόνοι οἱ δύο οὗτοι ὄροι ἐκ τῆς Ἀττ.
νομοθεσίας ἦσαν τέως ἡμῖν γνωστοί· νῦν δὲ προσετέθη καὶ τὸ β.

ἀνδροληπιεῖν ἐξ ἐπιγραφῆς τῆς Ἐπιδώρου (πρὸλ. ΑΕ 1918 σελ.
143) ἐκδοθείσης ὑπὸ Π Καθβαδίου «ἀνδροληπιεῖν καὶ κατεγγυῖν».

ἐπιδιακρίνω (Κωνσταντινίδειον Λεξικ.) «ἀποφασίζω ὡς κριτῆς ἢ
δικιτητῆς ἢ ἀγωνοδίκης» καὶ παραπέμπει εἰς Πλάτ. Νόμ. ὄ34, «καὶ
τοὺς μὲν ἐκ τῆς Ἀσίας Ραδάμανθους κρινεῖ, τοὺς δὲ ἐκ τῆς Εὐρώπης
Λιάκος· Μίνω δὲ τὰ πρεσβεῖα δώσω ἐπιδιακρίνειν, ἐὰν ἀπορήτὸν τι
τῷ ἑτέρῳ, ἵνα ὡς δικαιοτάτη ἢ κρίσις ἦ». Καὶ ὁ Πλούταρχος δὲ Β'
121Δ ἐπαναλαμβάνει τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Πλάτωνος· ἐξ οὗ ὀδηλοῦται
ὅτι τὸ ἐπιδιακρίνω = ὡς ἀνώτερος κριτῆς κρίνω καὶ διαλύω κατόπιν
τὰς ἀναφανείσας ἀμφισβητήσεις τῶν ἄλλων κριτῶν (τῶν κατωτέρων).
ὡς πρὸς τὴν σημασίαν τῆς ἐπὶ πρὸλ. καὶ ἐπιγνώμων καὶ ἐπιγνωμο-
νεύω ἐν Ἐπιγρ. Μαντινείας καὶ δημιουργοὶ (ἄρχοντες ἐν τισὶ Πελο-
ποννησιακαῖς πολιτείαις Θουκ ὄ,47) καὶ ἐπιδημιουργοὶ, οἱ ἄρχοντες
οἱ κατ' ἔτος ἀποστελλόμενοι ὑπὸ τῶν Δωρικῶν πολιτειῶν εἰς τὰς ἑαυτῶν
ἀποικίας. Θουκ. 1. ὄ6. Κατὰ τοῦτα λίαν ὀρθῶς νῦν οἱ δημοσιογραφούν-
τες ἔπλασαν καὶ τὴν λ. ἐπιδιαιτητής (κριτῆς τῶν διαιτητῶν, ἀμφι-
σβητούμενων ἀλλήλοις ἢ ἀπορούμενων) καὶ τὸ β. ἐπιδιαιτῶν, οἵτινες ὄροι
λείπουσιν ἐν τῷ ἀρχαίῳ Λεξικῷ.

ἀνδροληψία : ὅτι Ἀθηναῖός τις ἐν ξένη πόλει ἐφρονεῖτο ὑπὸ πολέμου αὐτῆς, ἐκεῖνη
δὲ μήτε τὸν φορέα ἐπὶ τῷ φόρῳ ἢ καὶ μήτε εἰς τὴν πόλιν τοῦ φρονεθέντος ἐξέδουκε
πρὸς δίκην, ὁ Ἀττικὸς νόμος ἐπέτρεπεν εἰς τοὺς τυγχεῖς τοῦ φρονεθέντος, ἵνα οὐδὲ
λάβωσι μέχρι τριῶν ἐκ τῶν πολιτῶν ἐκείνης καὶ ἰσχύουσιν ἐπὶ τῷ φόρῳ Πρὸλ.
Ἀθηνῶν Τόμ. Α' (1919) σελ. 247.

..τά γάρ τοι βασιλέων παθήματα

Ἰσασι πάντες, ὧν ἐπιστροφή τις ἦν Εὐρ. Ἰφ. Γ. 670.

*Ἐνθα ἀπορεῖται, ποῦ τὸ ὦν ἀναφέρεται, εἰς τὸ βασιλέων ἢ εἰς τὸ πάντες.

Ἄλλ' ἐκ τῶν παρατιθεμένων χωρίων τοῦ Ἰσοκράτους καὶ τοῦ Δημοσθένους σαφῶς δηλοῦται καὶ ἡ σημασία τῆς λ. ἐπιστροφή καὶ ὅτι εἰς τὸ πάντες πρέπει ν' ἀναφέρωμεν τὴν ἀντωνυμίαν ὧν.

Ἰσοκρ. 127 Δ τίνας γάρ ἴσμεν, ὧν καὶ ποιήσασθαι μνείαν ἄξιόν ἐστιν :

Δημ. σελ. 61, 10 καὶ γὰρ κί συμμαχίαι τοῦτον ἔχουσι τὸν τρόπον, ὧν καὶ φροντίσειεν ἄν τις.

Οὕτω δὲ καὶ ἡ φράσις, «ὧν ἐπιστροφή τις ἦν» Ἰσα δύνχται πρὸς τὴν Ἰσοκράτειον «ὧν καὶ ποιήσασθαι μνείαν ἄξιόν ἐστι» (= ὅσοι ἀξιωματμόνευτοί εἰσιν, ἀξιοὶ λόγου) καὶ πρὸς τὴν Δημοσθένειον «ὧν καὶ φροντίσειεν ἄν τις».

ὥστε τὸ «ὧν ἐπιστροφή τις ἦν» = ὅσοι προσοχίης ἢ μνείας, φροντίδος ἀξιοὶ ἦσαν ἦτοι ἀξιόλογοι καὶ σπουδαῖοι.

Ὡς δὲ λέγεται ἐπιστρέφομαι τινος καὶ ἐπεστράφηγιν τινός, (Σοφ. Φιλ. 599, Δημ. 133, 24 = φροντίζω τινός, μέλει μοί τινος, διαφέρει μοί τινος, πρὸλ. καὶ ἐντρέπομαι τινος), οὕτω καὶ περιφραστικῶς «ἐπιστροφήν ἔχω τινός (Μένανδρ.), ἐπιστροφήν ποιῶμαι τινος (Δημ. 158, 25), ἐπιστροφήν τίθεμαι (Σοφ. Οἰδ. Γ. 134), ἐπιστροφῆς ἀξίος Ξεν. Ἑλλ. 5, 2. 9. πρὸλ. ἐπιστρεφής τινος, ἐπίστροφος, ἀνεπιστρεφής καὶ ἀνεπιστροφός τινος, ἐπίστρεπτος, ἀνεπίστρεπτος, ἀνεπιστρεψία (= ἀδικοφορία) ἀνεπιστρεπτῶ (= ἀφροντιστῶ).

BGU. ἀρ. 6924 σελ. 119. Ἐν τῷ Βερολινίῳ τούτῳ παπύρῳ ὑπάρχει: «ὁμόλογον πράξεως καμήλου θηλαίας δευτεροδόλου φουρᾶ κεχραγμένης δεξιᾶ σιαγόνι ταύτην δὲ τοιαύτην ἀναπόριφον πωλεῖ ἀντὶ δραχμῶν....»

Τὸ ἐν τῷ παπύρῳ τούτῳ ἀδικνόητον ἐκεῖνο φουρᾶ δύνχται νὰ σαφηνισθῆ ἐξ ἑτέρου παπύρου, οἷον (6995 σελ. 165) = κάμηλον μέλαιναν κεχραγμένην ἐπὶ τῷ δεξιῷ μηρῷ θήτη Ε καὶ Νθ ἦτα καὶ ἐπὶ τῇ δεξιᾷ σιαγόνι καπ. λαμ ἄλφα ταύτην τοιαύτην ἀναπόριφον.

ὥστε καὶ ἐν τῷ πρώτῳ παπύρῳ ἀναγνωστέον ἐν διαστάσει φῶ ρῶ

(ἀντὶ φωνῆ) ἴτοι τὰ γράμματα τῆς σφραγίσεως ΦΡ. Προσθετέον δὲ ὅτι τὸ χάραγμα τοῦτο ἢ σφράγισμα, ὅπερ, ὡς εἶχός, ἐγένετο πρὸς διάκρισιν τοῦ ζήου καὶ ἀναγνώρισιν ἐν περιπτώσει κλοπῆς ἢ ἀπωλείας, διακριτέον ἀπὸ τοῦ ἐτέρου, ὅπερ ἐκαλεῖτο τρουσίππων, τροχίσκου, σχήμα ἔχον, ἐγκεκρυμένον ἐπὶ τῆς διαγόνου τῶν ἀποιετροχωπιένων ἢ ἀποκεκρυφῶτων ἐν τῇ δημοσίᾳ ὑπηρεσίᾳ ἵππων καὶ ἀναπαύσεως ἢ δὲ δεσμεσίᾳ τῶν ἀποστρατευομένων ἵππων, διὸ καὶ τρουσίππιος ἐκαλεῖτο ὁ τοιοῦτος ἵππος, ὁ γεγηρακός.

Ἐν τῇ Ἀθηναίᾳ (ΚΖ', 93) γράφονται τὰ ἑξῆς·

Ἡσύχ· νωγαλεύματα, νωγκλίσματα, τὰ κατὰ λεπτὸν ἰδέσματα, οἳ δὲ τὰ μὴ εἰς χορτασίαν, ἀλλὰ τρουφερά ἄσματα·

ὁ μὲν Κορκῆς γρ' ἀντὶ τοῦ κατὰ λεπτὸν (ἑδέσματα) τὰ μετὰ τὸ δεῖτεον·

τινὲς δὲ γρ' ἀντὶ τοῦ ἄσματα, ἰσιύματα βρώματα.

καὶ ὁ Κορκοῦλης ἢ ἄσματτα, τὰ ἄσματα, γλυχοῦδια καὶ λοιπὸν ἔχει καλῶς καὶ σημαίνει μικρὰ ἀντικείμενα πρὸς κόσμον ἢ παιδίαν·

Ἀλλὰ κατ' ἡμᾶς οὐδέτερον μεταβλητέον, οὔτε τὸ κατὰ λεπτὸν οὔτε τὰ ἄσματα. Διότι νωγαλα, νωγαλεύματα καὶ νωγαλίσματα εἰσι τὰ ἡδέα βρώματα, τὰ μὴ εἰς χορτασίαν, ἀλλὰ τρουφερά ἑδέσματα· διὸ καὶ κατὰ μικρὸν καὶ οὐχὶ ἀθρόα ἐσθίονται καὶ οἱ τούτων χρῆσιν ποιούμενοι τρουφεράβιοι λέγονται. πρὸλ. Ἀθήν. 28, 29) καὶ 47.

Τὰ κομψὰ μὲν δὴ ταῦτα νωγαλεύματα (Ἀραρῶς II, 217 K)

ἠσίοις οἰναίοις τῆς ἡμέρας τὸ λοιπὸν ὑποβρέχει μέρος καὶ νωγαλίζει Ἀλεξίς II 398.

ρότρως, ρόιας, φρίνικας, ἕτερα νωγαλα (Ἀντιφάν II, 38 K.)

Τὰ περικόμενα καὶ χναύματα οἳ κωμικοὶ ὠνόμαζον, τὰ αὐτὰ δὲ καὶ νωγαλίσματα, ἀλλὰ τοῦτο ποιητικὸν ἐσχάτως Πολυδ. 5' 112.

Καὶ τὸ χναύω δὲ παράγουσι τινες παρὰ τὸ κνάω τ. ἔ. ἀποδάκνω τρώγων ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

χναύματα· τὰ βρώματα καὶ τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρακίσματα Ἡσύχ· γρ' τὰ βρώματα, τὰ τῶν κρεῶν ἀπανθρακίσματα·

πρὸλ. σπλάγχν' ὀπιᾶται, χναῦμ' ἤρπασται (Μυησίμαχος).

Καὶ τὸ ἄσματα δὲ καλῶς ἔχει· διότι τὸ ἄσματα γινόμενον παρὰ τὸ αἴρομαί τι σημαίνει τὰ τρώφιμα· παρὰ τὸ αἴρομαι δὲ τοῦτο γίνε-

ται καὶ ἡ λ. ἄριστος, ἡ ἀρμαλιά (παρ' Ἡσιόδῳ καὶ Θεοκρίτῳ) καὶ ἡ λ. ἄρομα ἤδη παρὰ τῷ Ἱπποκράτει· ὡς δὲ λέγεται «αἵρομαί τι καὶ ἄροματα, οὕτω προσαίρομαί τι καὶ προσάροματα (πρόταρσις, προσαρτέρον) ὁμοίως δὲ πρὸς τὸ προσαίρομαί τι λέγεται καὶ προσφέρομαί τι καὶ προσφορὰ καὶ προσφορήματα» ὁ Ἱπποκράτης μάλιστα γρήτα' ἐκ παραλλήλου τῷ προσαίρεσθαι καὶ προσφέρεσθαι «ὅταν προσαίρωται τὰ ὀφθήματα, παροξύνονται οἱ πυρετοὶ καὶ δῆλον ἔστι τὸ προσενεχθῆν... ὁπόσοι δ' ἂν προσενέγκωσι... Ἱπποκρ. π. ἀρχ. ἰατρ. § 6.

πρὸς τὸ προσαίρεσθαι καὶ προσφέρεσθαι τὸ Λεξικὸν Diverne-gess παραθάλλει καὶ τὸ Λατιν. *manducare* (=manu ducere)

Ἐν τῇ Ἀθηναῖ ΚΘ' σ. 279 εἰς τὸ Λεξικὸν τοῦ Ἡσυχίου γράφονται τάδε:

ἑξᾶς : εἶδος... παρὰ Συρακοσίοις

προτείνεται ἐρωτηματικῶς τοιαύτη συμπλήρωσις τοῦ κενοῦ.

ἑξᾶς, εἶδος κυβείας ἢ πειτείας παρὰ Συρακοσίοις ὅμως τῆς λέξεως χρυνομένης ἑξᾶς, ἴδὲ παρὰ Πολυδεύκει Ζ' 203 — 4 καὶ Θ' 97.

Καθ' ἡμᾶς δὲ συμπληρωτέον ὧδε:

ἑξᾶς : εἶδος νομίσματος Σικελικοῦ παρὰ Συρακοσίοις καὶ Πρὸβλ.

Πολυδ. Δ' 174 «ἐν δὲ τῇ Ἱμεραίων Πολιτείᾳ φησὶν Ἀριστοτέλης οἱ Σικελιώται τοὺς μὲν δύο χαλκοῦς ἑξᾶντα καλοῦσι, τὸν δὲ ἕνα οὐγκίαν, τοὺς δὲ τρεῖς τριᾶντα, τοὺς δὲ ἑξ ἡμίλιτρον, τὸν δὲ ὀβολὸν λίτραν» καὶ Η' 81 ἐν τῇ Ἱμεραίων Πολιτείᾳ καὶ ἄλλα τις ἂν εὔροι Σικελικῶν νομισμάτων ὀνόματα, οἷον οὐγκίαν, ὅπερ δύναται χαλκοῦν ἕνα, καὶ διξᾶντα, ὅπερ ἐστὶ δύο χαλκοῖ καὶ τριξᾶντα, ὅπερ ἐστὶ τρεῖς καὶ ἡμίλιτρον, ὅπερ ἑξ καὶ λίτραν, ἣν εἶναι ὀβολόν».

Κατὰ ταῦτα ἐν τῷ α' χωρίῳ τοῦ Πολυδεύκου τὸ ἑξᾶντα προφανῶς εἶνε πλημμελῆς γραφή ἀντὶ τοῦ διξᾶντα, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ δευτέρου χωρίου τοῦ αὐτοῦ Λεξικογράφου· ὁ δὲ Bothe ἐν τῇ β' ἐκδόσει τοῦ Πολυδεύκου διορθώσεν αὐτὸ ἐκ χειρογράφου, ὡς λέγει· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ χργρφ. ἐδύνατό τις ἀδιστακτῶς ν' ἀποκαταστήσῃ τὸ ὑγιὲς μόνον διὰ τῆς λογικῆς. Τὸ δὲ Λεξικὸν τὸ Κωνσταντινίδειον καὶ τὸ τοῦ Liddell — Scott ἔχουσι καὶ νῦν ἔτι τὴν πλημμελῆ βῆσιν τοῦ Πολυδεύκου (πρὸβλ. λ. τριάς, ἑξᾶς, τοὺς δύο χαλκοῦς ἑξᾶντα), καὶ ὁ Ἡησαυρὸς ὁμοίως πλημμελῶς πρὸβλ. τὴν λ. ἑξᾶς.

Κατὰ ταῦτα ἡ τῶν Σικελιωτῶν λίτρα (libra Λατιν.) ἰσοδυναμοῦσα πρὸς ὀβολὸν ἓνα ἦτο ἴση πρὸς 12 οὐγκίας ἢ χαλκοῦς· ὥστε ὁ χαλκοῦς ἦτο τὸ $\frac{1}{12}$ τοῦ ὀβολου. Ἀλλ' ἔμως τό τε τοῦ Liddell Scott Λεξικόν, καὶ τὸ Κωνσταντινίδειον διδάσκουσιν, ὅτι ὁ χαλκοῦς ἦτο τὸ $\frac{1}{4}$ τοῦ ὀβολου· ὁμοίως δὲ καὶ ἐν τῇ Κλασσικῇ Ἀρχαιογνωσίᾳ τοῦ Ivan Müller (ἐν τῇ Ἑλληνικῇ καὶ Ῥωμαϊκῇ Μετρολογίᾳ ὑπὸ τοῦ Nissen σελ. 1577) σημειοῦται (ὅτι) ὀβολός = 8 χαλκεῖς!

Ἐν τῇ Ἀθηνᾶ 46 ὁ ἀείμνητος ἡμῶν διδάσκαλος Κόντος γράφει τριᾶς-ἄντος κατὰ τὸ triens-entis, τετραῖς-ἄντος κατὰ τὸ quadrans antis καὶ ἐξαῖς-ἄντος κατὰ τὸ sextans-antis· ὁ δὲ Bentley «διξᾶς τριξᾶς καὶ τριᾶς, τετραῖς, ἐξαῖς ὡς μέρια τῆς λίτρας (= 12 οὐγκίας)· πεντᾶς δὲ οὐχί, ἀλλὰ πεντούγκιον καὶ πεντώγκιον οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐκ τῶν Σικελιωτῶν καὶ τῶν Ἰταλιωτῶν παραλαβόντες τὰ ὀνόματα ταῦτα τῶν μέτρων ἔπλασαν triens entis, quadrans-antis, sextans antis». Καὶ τὸ δεκάς δὲ κατὰ τὸν Ἀρχάδιον περισπᾶται, ὅτι ἐπὶ ποσότητος (;) τάσσεται, κατὰ δὲ τὸν Bentley οὐχί ὡς μέρος τῆς λίτρας, ἀλλ' ὡς ὄνομα ποσότητος τὸ $\frac{1}{10}$ δηλοῦν.

Τὸ τριᾶς-ἄντος λέγεται προσέτι καὶ τριξᾶς-ἄντος κατὰ τὸ διξᾶς-ἄντος πρὸλ. διττός, τρισσός καὶ διξός τριξός (Ἰων.)· Τέλος δὲ πρὸς τὸν τύπον ᾶς-ἄντος (ἰσᾶς-ἄντος) πρὸλ. καὶ τὸ ἀλλᾶς ἄντος (εἰλέω ἀολήεις) καὶ ἰλᾶς ἄντος (= εἰλάεις ᾶς), ἰλᾶντες ἐξιλεούμενοι, ἐξευμενίζόμενοι· Ἡσύχ.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος καὶ περὶ λίτρας, σημειωτέον τὴν λ λι ρισμὸς (τὸ β λιτρίζω οὐπω εὐρέθη = κατὰ λίτρας ἀριθμεῖν, σχηματισθῆν κατὰ τὸ σταδιασμός-σταδιόζειν καὶ μιλιασμός-μιλιάζειν.

Ἐν τῇ Ἀθηνᾶ KZ', τεύχ. Γ' καὶ Δ' σελ. 86 ἐγράφησαν

«Ἡσύχ. τιμὴν καταθεῖναι (1) εὐλυπήσαι

» » ἐνλυπήσαι Schmidt

» » ἀκλωπίσαι Voss

» » ἐκλυτρῶσαι Meinek

» » ἐγγυήσαι Κουκουλές». --- Ἀλλὰ κατ' ἡμᾶς

γραπτ. ἀντὶ εὐλυπήσαι

εὐλυτήσαι.

(1) Περὶ Ἡσυρίω καταθεῖναι τὴν τιμὴν»

Ὅτι δὲ τὸ β. λύω ὡς β' συνθετικὸν ἀρμόζει ἐνταῦθα, εἴηλον ἐκ πολλῶν Παρὰ τῆ Ἡσιόδῳ ὑπάρχει «λύσις χρεῶν» (Ἔργ. 402) παρὰ τῷ Ἀρριανῷ διαλύειν τὰ χρέα παρὰ τῷ Πλουτάρχῳ τὸ χρεωλυτεῖν (Ἀλκιβ. 5) πρὸλ. καὶ γὼν χρεωλύσιον καὶ παρὰ τῷ Πολυδεύκει Θ' 39 «καταβαλεῖν τέλος, καταθεῖναι, διαλύσαι, ἀποδοῦναι, ἀπαριθμησαί, ἀποιεῖσαι» (1).

Ἄλλὰ β. εὐλυτεῖν οὔτε ἐν τῷ Ἑησαυρῷ σημειοῦται οὔτε ἐν ἄλλῃ τινι Λεξικῷ οὐ μὲν οὐδὲ τὸ συνθετικώτερον διευλυτεῖν ἢ ἐξευλυτεῖν ἢ διευλυτόω, ἐξευλυτόω, ἐσημειώθη ἐν τῷ Ἑησαυρῷ τὸ δὲ διευλύτωσης προτετέθη ἐκ Γλωσσarioύ ὡς πλημμελῆς ἀνάγνωσις τοῦ διαλύτρωσις ὁ Κουμχούδης μόνος ἐν τῇ Συλλογῇ λέξεων ἁθησαυρίστων σημειοῦται τὸ β. διευλυτόω, ἀλλ' ἐπάγεται τὸ παράδειγμα ἐκ τοῦ Ἰωσήπου ἔχον ὡδε· «οὔτε τοὺς ληστὰς ἐξεδίδοσαν οὔτε τὰ χρήματα διηυλύτουν Ἰουδ. Ἀρχαιολ. ΙΣ', 9, 3. ἀλλ' ὡς ἔχει ὁ τύπος ἐνταῦθα, δὲν εἶνε βέβαιον, ὅτι τὸ ῥῆμα εἶνε διευλυτόω διὰ τί γὰρ μὴ εἶνε καὶ τοῦ β. διευλυτέω; Καὶ τὸ τοῦ Liddel-Scott καὶ τὸ Κωνσταντινῆσιον σημειοῦνται β. διευλυτόω, ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὡς παράδειγμα ἔχουσι τὸ αὐτὸ χωρίον τοῦ Ἰωσήπου· παραπέμπουσι δὲ ἀμφότερα καὶ εἰς β. εὐλυτόω, ὅπερ ὅμως λείπει ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ. Ἐν δὲ τῷ Ἑησαυρῷ μνημονεύεται μὲν β. εὐλυτόω (εὐλύτωσησόν με τῆς δίκης καὶ ἡ δίκη εὐλυτώθη), ἀλλὰ τὸ β. ἐλήφθη ἐκ τοῦ Μαλαῶ καὶ ἴσως μὲν εἶνε πλημμελῆς τύπος ἀντὶ τοῦ εὐλυτέω (πρὸλ. ἀναζωπυρόω ἀντὶ τοῦ ἀναζωπυρῶ), ἴσως δὲ τὸ ἐκεῖ εὐλύτωσησόν (=ἀπάλλαξον, εὐλόγησον) εἶνε πλημμελῆς γρ. ἀντὶ τοῦ ἐκλύτωσησόν, ὡς παρετήρησεν ὁ Albertus, ὅπερ καὶ τὸ διευλύτωσης ἐν τῷ Ἑησαυρῷ ἐσημειώθη ὡς πλημμελῆς ἀνάγνωσις τοῦ διαλύτρωσις.

Ἄλλ' ὅτι ὁ τύπος εὐλυτέω εἶνε ὁ ὀρθὸς καὶ τὸ παρὰ τῷ Ἰωσήπῳ μνημονευθὲν παράδειγμα διηυλύτουν εἶνε τοῦ β. διευλυτέω, καὶ ὅτι ὑπῆρχε τὸ β. εὐλυτέω, ἀποδεικνύεται καὶ ἐκ τῶν παπύρων καὶ

α' ὁ PO. 268, 15 ἔχει διηυλυτημένη φερρή, ἣν οἱ ἐκδ. Crenfell καὶ Hunt ὀρθῶς ἐρμηνεύουσι refundet dowry ἦται ἀποτετετισμένη, ἀποδεδομένη, ἐξωφλημένη, οἱ αὐτοὶ δὲ Ἄγγλοι ἐκδῶται ἀποπλανώμενοι, ὡς φαίνεται, ἐκ τῶν ἐν τῷ Ἑησαυρῷ, τῷ Λεξικῷ τοῦ Κουμα-

(1) Λύειν μισθοὺς, λύειν τέλη (=λύσις τελείν), διαλύειν χρέος, δάνειον, συμπόλαιον.

νούδη, καὶ τοῦ Liddell Scott σημειουμένων «διευλυτόω, εὐλυτόω» προσεσημείωσαν, ὅτι συνήθεις τύποι εἰσὶν εὐλυτόω, διευλυτόω!

β' ὡσάυτως εὐρέθη καὶ ὁ τύπος ἐξευλυτέω ΡΟ. 271,22

διὰ τὸ ἐξηλυτιῆσθαι αὐτήν (τὴν φερνὴν) ὑπὸ τοῦ... = ἐξωφλήσθαι, ἀποτετεῖσθαι, ἀποδεδοῖσθαι.

Ἔτι δὲ καὶ ὁ Wilcken (Archiv für Papyrusforschung III 569) ἐν τῷ τῆς Λειψίας παπύρου 120,12 ἀνέγνω «διευλυτήσεως μηδ' ἀντιρρήσεως γενομένης» ἀντὶ τοῦ ἀκατανοήτου «δι' αὐ(τῶν)λυτήσεως... γενομένης». Καὶ ἐν τῷ IV δὲ τόμῳ σελ. 189 φρονεῖ ὁ Wilcken, ὅτι καὶ ἐν τῷ κώδικι Justiniani I, 2,17,1 διευλύτωσιν χρεῶν (Hercher δοκίμῳ) ἀναγνωστέον μᾶλλον διευλύτησιν χρεῶν, τεκμαιρόμενος τούτου ἕκ τοῦ ἐν τῷ ΡΟ. (ἐξευλύτησις) ἐξευλυτεῖν — ἐξηλυτιῆσθαι (271,22) καὶ παραδᾶλλει πρὸς τὸ διευκρινεῖν (τὴν παραβολὴν δυσκόλως δύναται τις γὰρ νοήσῃ). Προφανῶς δὲ ὁ Wilcken παραπέμπων μόνον εἰς τὸν ΡΟ 271,22 ἐξηλυτιῆσθαι, δὲν παρετήρησε καὶ τὸ ἕτερον σύνθετον διευλυτέω-διηλυτιῆσθαι ἐν ΡΟ. 268,15.

Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ ἡ λ. εὐλύτησις ἦτο ἐν χρήσει καίπερ μὴ σημειουμένη τέως ἐν τοῖς Λεξικοῖς· διότι ἀνευρέθη ἐν ἐπιγραφῇ καὶ πρῶτος ἀπελησυχύρισεν αὐτήν ὁ Κουμανούδης ἐξ ἐπιγραφῆς τῆς Ἐφέσου, ἕκ δὲ τοῦ Ἑλληνικοῦ λεξικογράφου παρέλαθε καὶ ὁ Herwerden ἐν τῷ ἑαυτοῦ Λεξικῷ· καὶ ὁρθῶς μὲν παρετήρησεν ὁ κείμενος σοφός, ὅτι ὁ τύπος εὐλύτησις ὡς ἕκ β. εὐλυτέω φαίνεται κάλλιον ἐσχηματισμένος ἢ τὰ Βυζαντιακὰ εὐλυτόω εὐλύτωσις (ἐν σημασίᾳ ἀναλόγῳ πρὸς τὰ τοῦ λαοῦ γλυτώνω - γλυτωμός), ἀλλ' ἕκ τῶν Βυζαντιακῶν ἐκείνων καὶ τῆς σημασίας αὐτῶν ὑποπλανηθεὶς ἠρμήνευσε πλημμελῶς «εὐλύτησις : γλυτωμός, σωτηρία», τὴν ἐρμηνείαν καλῆν τῇ πίστει μετήγγισε καὶ ὁ Herwerden εἰς τὸ ἑαυτοῦ Λεξικὸν (εὐλύτησις = σωτηρία verlossing), τὸ δὲ Κωνσταντινίδειον οὐδ' ἐμνημόνευσε τῆς νέας ταύτης λέξεως.

Ἐπειδὴ δὲ οὔτε ὁ Κουμανούδης οὔτε ὁ Herwerden ἐσημειώσαντο, ποῦ ἀκριδῶς ἢ μνημονευομένη, ἐπιγραφὴ κεῖται καὶ ἐπειδὴ κακῶς ἠρμήνευσαν αὐτήν, συμπληροῦμεν ἡμεῖς, ὅτι ἡ λ. εὐρηται ἐν ἐπιγραφῇ τῆς Ἐφέσου ὑπὸ τοῦ Wood δημοσιευθείσῃ (Discoveries Ephesus 1877 ἐπιγραφὴ Θεάτρου σελ. 24 Columna 5 στῆχ. 69 καὶ 70) ἧτις ἔχει ὧδε «ὑποκείσθωσαν οἱ κληρονόμοι αὐτοῦ τῇ

εὐλυτήσῃ τῶν καθιερωμένων δηναρίων δραμυρίων καὶ τοῖς ἐκκασίσι·
 ἤσκει τόκοις μέχρι τῆς εὐλυτήσεως· ἐνθα προφανῶς· εὐλύτησις
 ἀπόκεισις, ἀκριβῆς ἐξόφλησις τῶν καθιερωμένων δηναρίων καὶ τῶν
 τόκων αὐτῶν.

Προσημειωτέον δέ, ὅτι κατὰ τὸ εὐλυτεῖν, διευλυτεῖν, ἐξευλυτεῖν τὰ
 τέλη, τὰ χρέη, τὴν ὀφειλὴν κλπ. ὁμοίως ἐπλάσθη, καὶ τὸ ῥ. εὐτακτεῖν
 καὶ ἀπειτακτεῖν τοὺς φόρους ἤτοι εὐτάκτως ἀποφέρειν, ἐν τῇ προ-
 στήκοντι χρόνῳ καὶ ἀνελλιπῶς καταβάλλειν ἢ τελεῖν τοὺς τεταξιμέ-
 νους φόρους· εὐρητά· δὲ τὸ ἀπειτακτεῖν τοὺς φόρους καὶ ἀπειτα-
 κιοῦνται οἱ φόροι παρὰ Στραδῶν (τελ. 206 καὶ 319)· ἐν δὲ ταῖς
 ἐπιγραφαῖς εὐρέθη καὶ τὸ εὐτακτεῖν καὶ εὐτακτεῖσθαι ἐπὶ τῆς ὁμοίας
 σημασίας, οἷον «ὅπως εὐτακτεῖνται οἱ μισθοὶ τοῖς παιδευταῖς» (Mil-
 tenb. Syll. inscriptionum Graecarum 233, 11)· ὡσαύτως καὶ ἐπι-
 γραφαὶ ἀπέδωκον καὶ τὴν περίφρασιν τοῦ ῥ. τούτου· «εὐτάκτως εἰσε-
 νέγκειν» οἷον, τὰς εἰσφορὰς ἀπάσας εὐτάκτως εἰσενήνοχεν· CIA II,
 413· πρόλ. καὶ τὸ παρευτακτεῖν ἀκριβῶς τὰ καθήκοντα ἐπιτελεῖν
 παρὰ Πολυδίου.

Τέλος δὲ πρὸς τὸν τύπον καὶ τὴν σύνθεσιν τοῦ ῥ. εὐλυτεῖν πρόλ. καὶ
 ἄλλα πλεῖστα παρασύνθετα ῥ. ἐκ τοῦ εὐ καὶ ῥηματικῶν ἐπιθέτων εἰς
 τος γινόμενα, οἷον εὐκλιθητέω ὦ, εὐκρεστέω-ῶ, (κατευκρεστέω-ῶ), εὐ-
 αρμοστέω ὦ, εὐδολαστέω-ῶ, (εὐδοστέω-ῶ), εὐδοστέομαι-οῦμαι, εὐθετέω-ῶ
 (μεταῶτ. καὶ ἀμεταῶτ. πρόλ. καὶ διευθετέω ὦ), εὐθικτέω-ῶ (καὶ κατευ-
 θικτέω ὦ) εὐλογιστέω ὦ, εὐπεπτέω-ῶ, εὐρωστέω ὦ, εὐστατέω-ῶ,
 εὐχαριστέω ὦ, εὐχρηστέω-ῶ.

εἰς ὧν δὲ ῥήματα σχηματίζονται ἐκ τῶν εἰς τος ἐπιθέτων ἢ ἀπλῶν
 ἢ συνθέτων, ἀλλ' ἐξ ἄλλης λέξεως πλὴν τοῦ εὐ, οἷον θαυμαστός ὄω,
 αἴστος-όω, ἄφαντος-όω, ἄχρηστος-όω, (= ἄχρηστὸν τι ποιῶ. ἀχρη-
 στέω δὲ= ἄχρηστός εἰμι), ἀνάστατος ὄω, πιστός-όω, ἀθάνατος ὄω,
 ἀόριστος ὄω (ποιῶ τι ἀόριστον, ἀοριστέω δὲ= ἀόριστός εἰμι).

Σοφ. Τραχίν 553

ἢ δ' ἔχω, φίλοι.

λυτήσιον λύπημα, τῆδ' ὑμῖν φράσω.

Εἰς τὴν φρ. λυτήσιον λύπημα, δικαίως προσέχρουσαν οἱ κριτικοί·
 διὸ καὶ ὁ μὲν Musgravius ἐκλαμβάνει τὸ λυτήσιον= λέσθαι δυνά-

μερον, ἐπὶ παθ. δηλ. σημασίας, ὅπερ ἀπίθανον ὁ δὲ Hermann διορθοῖ εἰς λυτήριον κήλημα, ἑ δὲ Ziel

λυτήριόν τι πημονῆς ἢ πημάτων καὶ ὁ Jehh λυτήριον λύπηριμα.

Ἄλλὰ καὶ ἡμᾶς ἀναγκαστέον ἀντι-

λυτήριον λύπη· α ἢ δ' ὑμῖν φράσω

	»	λυπήματός γ	»	»
· ἦ	»	λυπημάτων	»	»
ἦ	»	λύπης ἐμῆς	»	»
		λύπης γε τῆς δ'	»	»

Ἦτις ἀναγκασίς καὶ ἀνευ πολλῆς μεταβολῆς γίνεται καὶ συμφωνεῖ τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ Σχολιαστοῦ γράφοντος «ἢ δὲ τρόπῳ τῆς λύπης ἵαμα θχοίην, ὑμῖν φράσω»

Ἠλάτ. Νόμ. 871 C.

ἴτω ἀναγκάζων τὸν δράσαντα τὴν τῆς δίκης προᾶξιν ὑπέχειν κατὰ νόμον.

Τὸ Ἠλατωνικὸν Λεξικὸν τὸ ὑπὸ τοῦ Ast, ὁ Stalbaum καὶ ὁ Ast ἐν ταῖς ἐκδόσεσιν αὐτῶν ἐρμηνεύουσι «τὴν δίκην τῆς πράξεως». Ἄλλ' ὁ σκοπὸς τοῦ νομοθέτου δὲν ἦτο ἀπλῶς τὸ «τὴν δίκην τῆς πράξεως» ὑποστήναι δηλ. δικασθῆναι, ἀλλὰ τὸ τιμωρηθῆναι, «τὴν προᾶξιν τῆς δίκης» ὑποσχεῖν διὸ καὶ ἐνταῦθα ἦ λ. προᾶξις=ἡ ἀπότεισις τῆς δίκης. Ἡ τοιαύτη δὲ σημασία τῆς λ. ἦτις διέλαθε τοὺς μεγάλους τοῦ φιλοσόφου ἐρμηνευτάς, εὔρηται καὶ ἀλλαχοῦ, οἷον·

Εὐρ. Ἰφ. Αὐλ. 270 τῆς φυγούσης μέλαθρα, βαρβάρων χάριν γάμων | προᾶξιν Ἑλλάς ὡς λάβοι (=ἐκδίκησιν)· οὕτως ἐρμηνεύει ὁ Clinton Headlam (ἐκδ. Cambridge 1896), ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Klotz—καὶ παρ' Ἠσυχίῳ δὲ ἀναγινώσκει τις «προᾶξις=ἀπαίτησις». Ἡ δὲ φράσις τοῦ τραγικοῦ «προᾶξιν Ἑλλάς ὡς λάβοι» φαίνεται ὡς ἐρμηνευμα τῆς Ὀμηρικῆς «μάλιστα δὲ (Μενέλαος) ἴετο θυμῷ / τείσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στοναχάς τε» Ἰλ. Β. 586—ὥστε προᾶξις = εἰσπραξις, ἀπαίτησις τῶν ὀφειλομένων, ἀπότεισις, πληρωμή· καὶ «προᾶξιν λαμβάνω = εἰσπράττω τὰ ὀφειλόμενα, τίνωμαι τινα, ἐκδικούμαι.

Ἐπὶ τῆς αὐτῆς δὲ σημασίας λαμβάνεται καὶ τὸ ῥ. πράττω καὶ πράττομαι τὴν δίκην, τὸν φόνον, τὰ ἀντίποινα, τὴν τιμωρίαν· ὁμοίως δὲ καὶ τὰ σύνθετα εἰσπράττω-ομαι, ἐκπείρω, -ομαι. οἷον

Αἰσχ. Εὐμ. 624 τὸν πατρός φόνον προΐξαντα (=ἐκδικήσαντα, τιτάν-
μενον Σχολ.). Πέρσ. 476 ὃν ἀντίποινα πᾶσι ἐμὸς προΐξει δοκῶν Χρ. 311
τοῦ φειλόμενον προΐσσουσα ἱίκη. Εὐμ. 433 κλέειν δικαιοῖς μάλλον ἢ
προΐξει ἠέλεις; (=δικαιοῖς μάλλον ἀκοῦσαι αὐτοῦ ἀπολογουμένου ἢ ἠέ-
λεις λαβεῖν δίκην παρ' αὐτοῦ ἀναπολογήτου: Βερναρδ. Λεξικ. τεύχ. 15')

Ἄγ. 812 δικαίων ὧν ἐτραξάμην πόλιν Πριάμου

Ἄγ. 705 τραπέζας ἀτίμωσιν ὑπέρη χρόνον καὶ ξυνεστίου Διὸς
προσσομένα = ἢ μῆνις τῶν θεῶν τιμωροῦσα (=εἰσπράττουσα τιμω-
ρίαν) διὰ τὴν ἀτίμωσιν τῆς τραπέζης καὶ τοῦ Διὸς τοῦ συνεστίου.

Εὐρ. Φοιν. 1151 οὐκ ἐννομον γὰρ τὴν δίκην προΐσσειθέ γιν.

Εὐρ. Ἰφ. Τυρ. 559 ὡς εὖ κακὸν δίκαιον εἰσπράξατο.

Πλουτ. Β' 556F παρὰ τῶν ἀνακτιῶν εἰσπράττουσι τὴν τιμωρίαν οἱ θεοί.

Εὐρ. Ἡρ. Μαιν. 43 ἐκπράσσειν χίματος δίκην, Μηδ. 1305 ἐκ-
πράσσειν ἀνόσιον φόνον.

Ἡρόδ. Ζ' 158 τὸν Δωριέως φόνον ἐκπορηξόμενοι.

Καθ' ἕμοιον τρόπον λέγεται καὶ πρᾶκτωρ = τιμωρός, vindix, οἶον
Αἰσχ. Εὐμ. 320 πρᾶκτωρ χίματος, ἕκαστος φόνου πατρός. Ἄγκμ. 111,
Σοφ. Ἠλ. 953

Ἐκ τῶν εἰρημένων ὀλίγον γίνεται, ὅτι, ὡς λέγεται, πρᾶττω —
πρᾶττομαι φόρους, τέλη, γρέη, τόκους, σῦττω καὶ πρᾶττω — σμικ-
δίκην, δίκας· ὡσχύτως δὲ καὶ προΐξει μισθοῦ, δίκης· καὶ κί προΐξεις
τῶν καταδικασθέντων = κί εἰσπράξεις τῶν προστίμων· πρῶλ. Δημ.
845,5 εἰ μὲν ἐπεπράγμην τοῦτον τὴν δίκην = εἰ μὲν εἶχον ἀπαιτήσαι
καὶ λάθει παρ' αὐτοῦ τὸ ἐπιδικασθὲν κατ' αὐτοῦ ποσόν, τὸ πρόστιμον.

ἔτι δὲ καὶ τὴν Λοκρ. Ἐπιγραφ. «ἐπιτορκία ἐχέστω καὶ ἀποτευσάτω
διπλόαν τὴν δίκην· κί δέ κα μὴ προΐξει ὁ ἄρχων (τὴν δίκην), τοῖ
ἐλόντες τὴν δίκην αὐτοὶ προΐξαντω ὅντινα κα λάθει τῶν ἐκ τῆς πόλιος
ἐξ ἧς κα τὸ ἐγκλήμα ἦ». Jahresheft des Österr. Archäol.
Institut. XIV, MCMXI τεύχ. 168. Πρῶλ. καὶ Πραξιδικὴ Θεά. ἢ τὴν
δίκην πρᾶττουσα (εἰσπράττουσα, τιμωρός), περὶ ἧς ὁ Ἡσύχιος «δαί-
μονά τινά φασι τὴν Πρ. τὴν ὡσπερ τέλος ἐπιτιθεῖσθαι τοῖς τε λεγο-
μένοις καὶ πρᾶττομένοις· διὸ καὶ τὰ ἀγάλματα κεφαλᾶς γίνεσθαι
καὶ τὰ ἰσμάτα ὁμοίως· καὶ Πρυσαν. 1' 22,2 καὶ Θ' 33,3.

Πραξιδική, δὲ καὶ γυναικὸς ὄνομα εὐρέθη ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς.

E.Γ.Δ.Π.Σ. Κ.Τ.Π.
ΙΩΑΝΝΙΝΑ 2006